

Linie i Lighed med, hvad der finder Sted i det første Stykke af § 2, hvor der handles om selve Invaliderne. Det turde maaske være rigtig at gjentage denne Sætning ved Slutningen af Paragrafen. Lovforslagets sidste Paragraf, nemlig § 3, hjemler Andre, som frivillig gjøre Tjeneste ved Redningsforsøg, og som derved miste deres Arbejdsfærdighed eller tilfætte Livet, en lignende Afgang til Understøttelse som dem, der ere i Redningsvæsenets Tjeneste. Dette er jo en meget liberal Bestemmelse, og selv om der maaske kunde yttres nogen Tvivl om, hvorvidt de just skulde være ligestillede med dem, som staa i Redningsvæsenets Tjeneste, saa skal det dog være langt fra mig at yttre nogen egentlig Betænkelighed derved. Jeg skal ogsaa gjerne give min Tilslutning dertil. Jeg skal altsaa varmt anbefale dette Lovforslag til det høie Things Velvillie, hvorom der vist heller ikke er mindste Grund til at tvivle, og jeg vil kun benytte Leiligheden til at rette dette Spørgsmaal til den høitærede Minister angaaende det Punkt i § 2, hvorom der muligvis kunde være nogen Tvivl med Hensyn til Forstaaelsen.

Indenrigsministeren (Steel): Da den Forstaaelse, som den ærede sidste Taler har af Lovforslagets § 2, sidste Stykke, er rigtig, saa har jeg for mit Vedkommende ikke Noget at erindre imod, at Paragrafen tydeliggjøres ved en Tilføielse i Lighed med den, der er ved Lovforslagets § 2, 1ste Stykke.

Blom: Det forekommer mig, at dette lille Lovforslag er af en saadan Bessaffenhed, at det hører til de Forslag, som blive mindst berørte af den politiske Strid, og at det som Følge deraf maa have ikke ugunstige Betingelser for at kunne passere de forskjellige politiske Stjær. Jeg kan ikke tænke mig, at der skulde være nogen Uenighed tilføiede om, hvad Lovforslaget tilsigter i Hovedsagen, nemlig at man ved Anlæg af Redningsstationer paa de Steder, hvor Erfaringen har vist, at de fleste Strandinger finde Sted, søger at sikkre sig, at Tabet af Menneskeliv bliver reduceret til det mindst Mulige. Jeg kan heller ikke tænke mig, at Nogen kan være Modstander af, at det ved Redningsstationerne ansatte Mandskab faar samme Ret til Invalideforsørgelse som ved Baadestationerne, ligesom jeg heller ikke kan tro, at Nogen kan være Modstander af, at Enker og Børn efter Mænd, der have tilsat Livet ved Forsøg paa at redde Menneskeliv, blive forørgede paa en nogenlunde anstændig Maade. Jeg har derfor været glad ved dette lille Lovforslag og især ved, at Landstinget har ændret det til en saadan Skikkelse, at det har faaet en langt videre Udstrækning, end det oprindelig havde, ligesom jeg ogsaa har været glad

ved, at den høitærede Minister har udtalt sig saa velvillig og imødefommende overfor det faalebes ændrede Forslag. Foruden de 4 Stationer, som Lovforslaget oprindelig lød paa, har Landstinget jo vedtaget, at der skulde være en Station ved Hasle og en ved Liselund paa Møen. Jeg skal ikke indlade mig paa en Gjentagelse af de Grunde, som Landstinget paa en fyldestgjørende Maade har fremhævet i sin Betænkning for Anlægget af en Station ved Hasle, men jeg skal kun tillade mig at tilføie, at allerede i 1857 var der fra Redningsbestyrelsen paa Bornholm indsendt et Andragende til Indenrigsministeriet om, at der maatte blive oprettet en Redningsstation ved Hasle, saa at man kan skjønne, at man allerede for 25 Aar siden har været opmærksom paa, at der er Trang tilføiede til en Station paa det nævnte Sted. Dersom man vil drage en Sammenligning mellem Hasle og de øvrige Stationer, vil man finde, at medens der ved Hasle i de sidste 23 Aar er strandet 25 Skibe, hvorved 2 Menneskeliv ere gaaede tabte, er der i de 10 sidste Aar ved Vigø strandet 8 Skibe, ved Lyngby 12 Skibe, ved Thorsminde 14 Skibe, og ved Veirs 20 Skibe, og med Undtagelse af Vigø er der paa disse Stationer gaet Menneskeliv tabt. Paa Møen er der i de sidste 10 Aar strandet 22 Skibe, men de 13 heraf vare i 1872, da vi havde Stormflod. Deraf vil man kunne skjønne, at Hasle staar over Vigø i Henseende til Tab af Menneskeliv, og hvad Strandinger angaar, vil den omtrent være fideordnet med de 2 Stationer i Sjælland og ikke saa lidt under den sidste. Med Hensyn til § 2 angaaende Understøttelse til Enker og Børn vil jeg kun sige, at jeg godt kunde gaa med til at give noget Mere end 200—300 Kr. til Enkerne og 50—80 Kr. til hvert usørgjet Barn, saafremt Moderen lever, og 70—90 Kr., naar hun er død. Saavidt jeg erindrer, har man ogsaa i Landstinget lagt til Grund for denne Beregning en statistisk Opjørelse over, hvad der ydes en Familie paa Landets Fattiggaarde, og det forekommer mig, at man nok kunde yde noget Mere til disse, end hvad der ydes til en Familie paa Fattiggaarden. Da jeg imidlertid ikke tror, at en Forhøielse vil kunne gjenføres, kan jeg ogsaa nok stemme for det foreliggende Forslag. Hvad Redningsmandskabets Lønninger i det Hele angaar, forekomme de mig ogsaa at kunne være rigeligere, end de hidtil have været, og end de ere foreslaaede nu. Men det skal jeg ikke indlade mig videre paa, da dette Spørgsmaal jo ikke hører hjemme her. Jeg skal derimod tillade mig at meddele et Træk, der udviser, hvorledes Handlinger af Mænd, der søge at redde Menneskeliv ved Ulykkestilsælde paa Søen, undertiden blive vurderede. Forrige Aar strandede Skonnert „Una“, Kapitain Riisig fra Viborg, ud for Hasle. 5 Mand